

မြန်မာ့အသံ

မယ်ခိုင်

ဆောင်းလေ့အေးနှင့်အတူ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပတ်

အခန်း (၁)

မင်းနှုတ်ဖျားက

‘ချစ်တယ်’ လို့ခွန်းခြွေလိုက်တိုင်း

ချည်နှောင်မှုသယံဇာတတွေကို

သတိပြုမိတဲ့

ငါ့ . . .

နှလုံးသားလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ

မင်း . . .

မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားဦးမှာလား

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့

ရင်ထဲက အလျှို့ဝှက်ဆုံး

သစ္စာတရားဆိုတာ

အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးတတ်တဲ့

ယောက်ျားသာလျှင် မြင်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ

မင်း ယုံကြည်လိုက်ပါ . . .

မိုးရွာပြီးစမို့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မိုးရေစက်များနှင့်

စိုစိစိဖြစ်နေလေသည်။ ဆောင်းလေတိုက် လာသောအခါ လေယူရာယိမ်းနေသော ပျိုးပင်လေးများသည် အဖွဲ့လိုက် ကနေသော ယိမ်းသမ လေးများပမာ အတန်းလိုက် လှုပ်ခတ်သွားကြကုန်သည်။

စိမ်းညိုနေသော ပျိုးခင်းကြီးမှာ အစိမ်းရောင်ကတ္တီပါခင်းပြင်ကြီးသဖွယ် ကျက်သရေရှိနေ ပြန်သည်။ သို့သော် ထိုပျိုးပင်လေးများကို တစပ်စပ် ဆွဲနှုတ်နေသူတစ်ဦး။

သူက ဝသုန်။

တောင်နံရံတို့က ဝါးမျိုလုလု နေလုံးကြီးကို အံတုကာ ပျိုးပင်များကို အဆုပ်လိုက် ဆွဲနှုတ် နေ၏ ။ နဖူးစပ်တွင် ချွေးတို့က အကြောင်းလိုက် ကျနေသော်ငြား ထိုချွေးတို့ကို မသုတ်နိုင်အားပေ။ ချွေးကြောင်းကြီးများသည် နဖူးမှတစ်ဆင့် လည်းပင်းတို့ပင် စီးကျကုန်သည်။

“ကဲ . . . ဝသုန် နားတော့ဟေ့။ နွားတွေသွားရှာဦး။ တော်ကြာ သူများပျိုးခင်းထဲ နွားဝင်သွားမှ ဓားနဲ့ခုတ်ခံနေရဦးမယ်”

လယ်ရှင်ဒေါ်လှမေ၏ အသံကြားတော့မှ နုတ်တလက်စပျိုးပင်များကို ထုံးကာ ခါးရိုးကို ဆန့်လိုက်သည်။ ကလုတ်ကလပ်မြည်ကုန်၏ ။ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဇောနှင့်လုပ်နေခဲ့သည်မှာ ခါးရိုးဆန့်ဖို့ပင် မေ့လျော့၍ နေလေသည်။

“လာနားပါဦးကွ . . . ရေနွေးလေးဘာလေးသောက်ပြီးမှ သွားပါ”

ဦးတင်ဖေက ဆက်ပြောလာပြန်၍ ဝသုန်က လယ်ကွင်းထဲမှ ကန်သင်းရိုးပေါ်တက်လာ ပြန်သည်။

ပြီးနောက် လှေကား ခုနှစ်ထပ်မျှတက်ရသော ဝါးကြမ်းတဲပေါ် စွေခနဲ

တက်လိုက်၏။

ဦးတင်ဖေက အသင့်ငဲ့ပေးထားသော အခါးရေကြမ်းကို သူက တရွတ်ရွတ်မှုတ်ပြီး သောက် လိုက်၏။ ပြီးနောက် ခါချဉ်အုံခဲနေသော ထန်းလျှက်ခဲတစ်လုံးကို ဂလုတ် ဂလုတ်နှင့် ဝါးစားပစ် ပြန်သည်။ ဝသုန် စားလိုက်တော့မှ ချိုသောထန်းလျှက်မှာ သွားရည်ကျဖို့ပင် ကောင်းနေတော့သည်။

“ညလည်း နုတ်မှဖြစ်မယ်။ ကောက်စိုက်ရက်က နှစ်ရက်ပဲလိုတော့တယ်။ ပျိုးသက်သတ် ရဦးမှာနဲ့ မမီတော့ဘူး”

“တစ်ယောက်လောက် အငှားခေါ်ပါလားကွ”

“မခေါ်တော့ပါဘူး ဘကြီးရယ်။ လယ်သမားဆိုတာမျိုးက ကောက်စိုက်ပြီးရင် လူပိုကြီး ဖြစ်ပြီ။ လက်စားယူထားတယ်။ မနက်ဖြန်တော့ ကိုဖိုးအေး ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဖိုးအေးတို့လယ်ရော ကောက်စိုက်ရက်က ဘယ်ရက်လဲ”

“လဆန်းပိုင်းမှတဲ့။ ကျွန်တော်တို့လယ်အပြီးနဲ့ သူ့လယ်ပျိုးနုတ်နဲ့ ကွက်တိပဲ”

“ကောင်းကွာ”

“ကဲ . . . ဘကြီး . . . ကျွန်တော် နွားလိုက်သွားဦးမယ်”

စလွယ်သိုင်းထားသော ပုဆိုးကို ခပ်တိုတိုဝတ်ကာ တဲပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းပြန်သည်။

“ဟဲ့ . . . မင်းပြန်ရင် တဖန်းရွက်တစ်ကိုင်းလောက် ချိုင်ခဲ့စမ်းပါ”

“ကြီးကြီးက အဲဒီ နို့ထွက်ပစ္စည်းကြီးကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မညှိလေ . . . မနေ့က ကလေးမွေးတယ်။ တဖန်းရွက်ခူးလာခဲ့မယ်လို့

ငါပြောခဲ့တယ်။ ချိုင်မှာသာ ချိုင်ခဲ့စမ်းပါဟယ်”

“မညိုက ဘာလေးမွေးသလဲဗျ”

“မိန်းကလေးတဲ့ဟယ်။ မညိုနဲ့ တစ်ရပ်တည်း။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးနဲ့”

“မညိုကိုပြောပါဗျာ။ ကျွန်တော်က ခူးပေးတဲ့ တဖန်းရွက်မို့
သမက်တော်ဖို့ မမေ့နဲ့လို့”

“ဒီကလေးနယ် . . . နီကျာရဲကို ပစ်မှားရတယ်လို့။

မိုးကြိုးတွေပစ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ကဲကဲ . . . သွား . . . နောက်ကျနေဦးမယ်”

ဓားမလေးခါးကြားထိုးကာ ထွက်သွားသော ဝသုန်ကို ဦးတင်ဖေ
ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

လေလေးချွန်ကာ ထွက်သွားသော ဝသုန်ကျောပြင်သည် ပင်ပန်းခြင်း
အလျဉ်းမရှိချေ။ တစ်နေကုန် ပျိုးခင်းထဲ ပျိုးနုတ်နေတဲ့ လူပါဟုဘုရားစူး
ကျိန်ပြောရပေလိမ့်မည်။

“ကလေးက သဘောကောင်းတိုင်း စွပ်စက်ခိုင်းမနေနဲ့ မလှမေ။
တော်ကြာ စိတ်ပျက်ပြီး ထွက်သွားမှဖြင့် ငါလည်း ဒီလယ် ဆယ်ဧကကို
တစ်ယောက်တည်း မလုပ်နိုင်ဘူး”

“အမယ်လေး . . . ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုတင်ဖေရယ်။

သူထွက်မသွားနိုင်ပါဘူး။ ဝသုန်မှာ ကျွန်မတို့အိမ်အပြင် ဘယ်နေရာနေစရာရှိလို့လဲ။
ဆွေမျိုးမရှိ၊ မိဘမရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက်။ ကျွန်မတို့ ကျွေးမွေးထားလို့
ဒီအရွယ်ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား။ ခိုင်းစားရတာ ဖြင့် သုံးနှစ်လား
ရှိသေးတယ်။ နွားချေးကျိုး၊ နွားကျောင်းနဲ့ တိုလီမုတ်စလုပ်တာ လေးနှစ်၊ အဲဒီ
တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မတို့ ရှုံးတယ်တော့။ ခြေနှစ်ချောင်း ကယ်ရတာ ခုခေတ်ထဲ
လွယ်တာမှတ်လို့”

“မင့်ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ။ ဒီကလေးရှိလို့ ငါ သက်သာနေတာလည်း ထည့် တွက်ဦးမှပေါ့”

“ကျွန်ယုံတော့ တစ်ဖက်ကန်းတဲ့ ကိုတင်ဖေရဲ့။ သတိလည်းထားဦး။ မျက်နှာသာပေး ရွှေရွေးပန်းကန်တက်ဆိုတာလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။ နှိမ်ထားမှ တန်ကာကျတာ”

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ . . . မင်းကို ပြောနေလည်း စိတ်တိုင်းကျစရာ ဘာမှရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ လူရှာထား။ ဒီမိုးတော့ ရှိစေတော့။ ဆောင်းကိုတော့ စာရင်းငှားထပ်ခေါ်မှုကို ဖြစ်မယ်။ ပင်ပန်းလွန်းရင် ဆင်လိုသတ္တဝါတောင် သက်ဆိုးရှည်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးတင်ဖေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရုံးခမောက်စုတ်လေးကောက်ဆောင်းကာ ငှက်နီ ဆေးလိပ်ကြီးကို နားရွက်နောက် ချပ်ပြီးတဲပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ပျိုးခင်းစပ်တွင် ခါးထောက်ရပ်ရင်း ဝသုန် နုတ်သွားသောပျိုးထုံးများကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လှမ်းကြည့်မိသည်။ တော်လိုက်တဲ့ ဝသုန်။ တစ်နေကုန်လည်း မနားမနေ နုတ်သည်။ နုတ်သလောက်လည်း ပြီးသည်။ ပျိုးအထုံးကို တိတိကျကျ မရေတွက်နိုင်သော်ငြား သုံးရာခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ နွားပျိုသန် နွားအိုပေါင်ကျိုးသလောက် ဆိုသည့်စကားပုံကို ပြောင်းပြန်လှန် ပစ်ရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

သူငယ်စဉ်ကလည်း ဝသုန်လောက် မသန်ခဲ့ချေ။ တစ်နေကုန်နုတ်မှ ပျိုးအထုံး နှစ်ရာ ပင်မပြည့်ချင်ပါ။ တစ်နေကုန်ဆိုသော်လည်း ရေနွေးကြမ်းလေး သောက်လိုက်၊ ထန်းလျှက်ကလေး ခဲလိုက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာလိုက်ဖြင့် နားနားနေနေ လုပ်သည်။

မနား၍ လည်း မရချေ။ ပျိုးရွက်ရှာသည့်ဒဏ်ကို

လက်ကကြာကြာမခံနိုင်ပေ။ ပျိုးနုတ်ပြီး သောအခါ လက်များသည်
မိတ်ကပ်ဆရာလက်များထက်ပင် နုချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသို့
နုသောလက်များဖြင့် ပေါက်ပြားရိုးကိုင်းပြီး ကန်သင်းခုတ်ပါက ပေါက်ပြဲကုန်သည်။
ထို့ကြောင့် ဓာတ်ဆားနှင့် ပျိုးခင်းကို ရှောင်ရှားတတ်သည်က သူ၏ အကျင့်။ သို့သော်
မလှမေနှင့် အိမ်ထောင် ကျပြီးတည်းက ရေသာမခိုဘဲ တွေ့မရှောင်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ခုပဲ
အိမ်ထောင်သက်က နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်သွားပြီ ဖြစ်၏ ။

အသက်ကလေးရလာတော့ အရိုးအဆစ်တွေက
သိပ်မကောင်းချင်တော့ပေ။ သားတစ် ယောက်သာ ထွန်းကားခဲ့မည်ဆိုပါလျှင်
အားကိုးနေရလောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း ခုတော့ သမီးလေး၊ သမီးဆိုတော့
လယ်ထဲလည်း အားမကိုးရမယ့်အတူတူ မြို့ကျောင်းပို့ထားရ၏ ။

မြို့ကျောင်းဆိုသော်အခါ ကုန်သည့်ငွေသည်သောက်သောက်လဲ။
ဘယ်လောက်ပို့ပို့ လောက်တယ်ဟူ၍ မရှိ။ စုစုပေါင်း လယ်ဆယ်ဧကရှိသည်။
လယ်ငါးဧက ထွက်စပါးအားလုံးသည် သမီးလေးဝင်းဝါ၏ ကျောင်းစရိတ်ပင်
မလောက်ချင်ပေ။ စပါးဈေးကလည်းကောင်းလှသည် မဟုတ် သောအခါ
ဦးတင်ဖေတို့ စီးပွားရေးသည် နုလန်မထူနိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဒါတောင်
ဝသုန်ခံထား၍ ဖြစ်သည်။ စားရင်းငှားခပါ ပေးရလျှင် စားစပါးတောင်
လောက်ငှမည်မဟုတ်ပေ။

ခုတော့ လူခံ ဝသုန်ရှိသည့်အတွက် လယ်ဆယ်ဧက၏ မြေသည် နွေ၊ မိုး၊
ဆောင်း နားရသည်ဟူ၍ မရှိ။

ဝသုန်လက်ချက်ကြောင့် မြေကြီးများသည်လည်း ရွံ့ခဲ့ပင်
မဖြစ်ဝံ့ကြတော့ပေ။

စပါး၊ စပါးပြီးလျှင် မြေပဲ၊ ဖရဲနှင့် ခရမ်းချဉ်တို့ အလှည့်ကျ
စိုက်ပျိုးသည်။

ဝသုန္ဒြေကြောင့်သာ ဝင်းဝါ၏ ကျောင်းစရိတ်အတွက်

မပူပင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဝသုန္ဒက အားကိုးရတယ်ဆိုသော်ငြား ဝသုန္ဒကိုဆို
မျက်နှာသာ နည်းနည်းမျှ မပေးချင်သော် ဇနီးဖြစ်သူ မလှမေနှင့်လည်း ဦးတင်ဖေက
တကျက်ကျက် စကားများကြရသည်။

ဝသုန္ဒကို ဦးတင်ဖေက ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏ ။

ဝသုန္ဒသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်သည်။ မိဘလည်း မရှိချေ။

ကလေးတစ်ယောက် တည်း ငိုနေသောကြောင့် ဆရာတော်ကခေါ်ပြီး
ကျွေးမွေးထားခြင်းဖြစ်၏ ။ ဆရာတော်ပြောစကား အရ ဝသုန္ဒကို ခေါ်ခဲ့စဉ်က
အသက်ငါးနှစ်သာရှိသေးသည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။ ဆရာတော်လက်ထဲမှ သူ
ခေါ်ခဲ့သောအခါ ဝသုန္ဒအသက်က ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီဖြစ်၏ ။ ဝသုန္ဒသည်
လုံးကျစ်ကျစ်ကလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဆယ့်သုံးနှစ်ဆိုသော်ငြား ဆယ်နှစ်ပင်
မပြည့်သေးသူဟု ထင်မှတ်ရသည်။

“ခေါ်လာပြန်ပြီ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းသား။ ဒီနွားချေးကျုံး၊

နွားကျောင်းအရွယ်ကို ကျွန်မတို့က အလကားတင်ကျွေးထားရမှာလား။
စာရင်းငှားသာ ယူပါတော်”

ထိုအချိန်ကလည်း မလှမေနှင့် အတိုက်အခံပင်။

ဝသုန္ဒကလည်း သူနှင့်ဘာရေစက်မှန်းကို မသိပေ။ ဝသုန္ဒကို

မြင်မြင်ချင်းပင် သံယောဇဉ် ဖြစ်မိသည်။ မျက်ဆန်ချောင်လေးနှင့် ကြည့်နေသော
ဝသုန္ဒကို ကရုဏာ သက်မိသည်။

ငါ့သားသာဆိုရင်ဆိုပြီး မဝင်စဖူး ကိုယ်ချင်းစာစိတ်များ ဝင်လာသည်။

“အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိတဲ့။ ရှင်လုပ်ပုံကိုက

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရှင် မွေးထားတာက သမီးနော် ကိုတင်ဖေ။ သမီးနဲ့
မတိမ်းမယိမ်းရွယ်တူကောင်လေးကို ခေါ်ခဲ့စရာလား” ဆိုတာက တစ်မျိုး။

ဝသုန်နှင့် မလှမေသည်လည်း ဘာရေစက်မှန်းမသိနိုင်ပါ။ ဝသုန်က ရိုက်ပျိုးသော်လည်း မလှမေကတော့ ဝသုန်ကို နည်းနည်းမှ မျက်နှာကြောမတည့်ပေ။ သမီးဝင်းဝါက ဝသုန်ကို ခင်မင်လေ ဝသုန်က မလှမေ မျက်စိထဲ စပါးမွေးစူးလေဖြစ်တော့၏ ။

“ဟိုကောင်လေး . . . နွားသွားဆွဲတာ ကြာလှချည်လားတော့။ ဘယ်သဝေထိုးနေပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး”

ဒေါ်လှမေသည် တဲကပြင်ပေါ်ရပ်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း ဦးတင်ဖေ ကြားသာရုံဆို၏ ။

“မင့်မလဲ မလှမေရယ် ဝသုန်ကို မျက်နှာကြောမတည့်ဘူးသာဆိုတယ် မင့်မျက်စိအောက်က ဝါးတစ်ပြန်ရိုက်တောင် အပျောက်မခံနိုင်ပါလား”

“ပြဿနာရှာမှာစိုးလို့တော်ရေ။ သူနဲ့ပေါင်းတဲ့ ဖိုးအေးဆိုတဲ့အကောင်က ကောင်းတာမ ဟုတ်ဘူး။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ တောင်ပိုင်းကဒေါ်စိန့်အသုဘမှာ ကောက်စိုက်ငွေတွေ ဖဲရှုံးကုန်တာ။ ခုတော့ လယ်ကတန်းလန်း”

“ဝသုန်က ဖဲမှမရိုက်တတ်ပဲ”

“အကွေ့တစ်ထောင်ကျယ်တဲ့ လူ့စိတ်ကို ရှင်က သိနိုင်မှာမို့လား။ ဒီလိုအရွယ်တွေဆိုတာ အတုမြင် အတတ်သင်။ မကောင်းတာမှန်သမျှ အတော်လုပ်ချင်တဲ့အရွယ်။ ရှင်းစရာရှိ တော်နဲ့ ကျုပ်ခေါင်းပဲကျမှာ”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ဒေါ်လှမေအသံသည် မာလာသည်။ တစ်ခုခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပါက မိုးလင်းက မိုးချုပ် မြင်းအီးပေါက်သလို ပါးစပ်အငြိမ်မနေတတ်တော့သည့် ဒေါ်လှမေ၏ အကျင့်ကို ဦးတင်ဖေ သိပြီးသားမို့ စကားကိုဆက်မပြောတော့ဘဲ ငှက်နီဆေးလိပ်ကိုသာ ခဲပြီး ပျိုးဆက်နုတ် နေဖြစ်သည်။

ကျောပူတာခံနိုင်သော်လည်း နားပူတော့ မခံချင်ပါ။

စိတ်အေးချမ်းသာစွာပင် နေချင် လှသည်။

“ဗျို့ . . . ဘကြီး . . . ဗျို့ . . . ကြီးကြီး”

တဲနောက်နားဆီမှ ဝသုန့်ခေါ်သံကို ကြားရသောအခါ ဦးတင်ဖေရော
ဒေါ်လှမေပါ တစ်ပြိုင်နက် လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။

လယ်နှစ်ဧကကြားခံထားသောကြောင့် ဝသုန့်လက်ထဲမှ အရာကို သဲသဲကွဲကွဲ
မမြင်ရသော်လည်း ဝသုန့်တစ်ခုခုဆွဲလာခြင်းဖြစ်သည်ကိုတော့ ခန့်မှန်း မိသည်။

“ဟဲ့ . . . ငါမှာတဲ့ တဖန်းရွက်ရော”

“ခူးခဲ့ပါတယ်ဗျ။ အကိုင်လိုက်ချိုးခဲ့ရင် ကိုးရိုးကားရား နိုင်လွန်းလို့
အညွန့်လေးတွေချည်း ခူးလာခဲ့တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လုံးထုပ်ထားသောပုဆိုးခါးပုံကို ပုတ်ပြသည်။

“ဒီကလေးနှယ် ဦးနှောက်ကို နည်းလွန်းတယ်။ တဖန်းရွက်ရတာ က
တော်တော်ရယ် တဖန်းစေးက ချွတ်လို့ပြောင်တာမဟုတ်ဘူး။

ဝယ်ပေးရပြန်တော့မယ် ပုဆိုးတစ်ထည်။ ဒီတစ်ခါ တော့ မရဘူး ကိုတင်ဖေရေ။
ရှင့်ပုဆိုးအဟောင်းသာ စွန့်ပေတော့”

ဝသုန့်ကို အနီးကပ်မမြင်ရသေးခင်မှာပင် အပြစ်က ပြောချင်နေသည်။
ထိုအကျင့်ကို ဦးတင်ဖေက မကြိုက်သော်လည်း သေးသေးမွှားမွှားလေးက အစ
ပြောလျှင် တွယ်ကပ်နေသည်ဟု ထင်ပေတော့မည်မို့ အားမတန်
မာန်လျှော့လိုက်ရပြန်သည်။

“ဘာတွေလဲ . . . ဝသုန့်ရ”

“ဝက်သားဗျ။ ကိုဖိုးအေးတို့ညက တောဝက်တစ်ကောင် ရလာတယ်တဲ့။
အဲဒါ . . . ကျွန်တော့်ဖို့ တစ်တွဲပေးလိုက်တယ်”

အပြောကြားရတာ နှင့်ပင် ဦးတင်ဖေ သွားရည်ကျလှပါပြီ။ အဆီနည်းပြီး
အခေါက်ထူသော တောဝက်သားမစားရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာနေပြီလဲ။
အချပ်လိုက်လွှာပြီး ထမင်းနှင့် နှပ်ကာ ဝက်သားချဉ်သိပ်ပြီး နည်းနည်းစီ
နှိုက်စားရမယ် ဟုပင် စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။

“ဘယ်မှာလဲ . . . ပြစမ်း”

လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောနေသော ဝသုန်သည်
တဲနားရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ဝသုန်လက် ထဲမှ နှီးကြိုးဖြင့် တွဲထားသော
အသားရဲရဲကိုလည်း မြင်နေရသည်။

“ဒီမှာဗျ . . . နှစ်ပိဿာခွဲလောက်ရှိမယ်”

“မင်းဟာက တောဝက်ရော ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်။ တော်ကြာသူများ
ဝက်ခိုးသတ်ထားတယ် ဆိုမှ အမှုတွဲထဲပါနေဦးမယ်”

“ဟာ . . . ကြီးကြီးကလည်း တောဝက်ပါဗျ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
မြင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တောင် အမွေးရိတ်ကုန်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါကြောင့်
ပေးလိုက်တာပါ။ ကိုဖိုးအေးက ဖဲသာရိုက် ပေမယ့် အဲဒီ လိုသူယုတ်မာအလုပ်
မလုပ်ပါဘူးဗျာ”

“အေး . . . ဟုတ်သားပဲ။ မင်းလည်း အရာရာကို သံသယ
များနိုင်လွန်းတယ်”

“ကျွန်မက ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ပါ။ မဟုတ်လည်း ပြီးတာပဲ”

ဒေါ်လှမေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဝသုန်လက်ထဲမှ ဝက်သားတွဲကို
လက်လွှဲယူ လိုက်သည်။

“ဝက်သားချဉ်လုပ်ပြီး ဝါးကျည်တောက်ထဲ သိပ်ထားလိုက်”

“ဝင်းဝါကို သတိရတာ ဗျာ။ သူက ဝက်သားချဉ်ဆို သိပ်ကြိုက်ဗျ။

ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ မသိဘူး”

“မျှော်မနေနဲ့ ဝသုန်ရေ။ မင်းဝက်သားချင် ပုပ်တောင် သူကပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ တော်သလင်းမှ စာမေးပွဲပြီးမှာ။ ငါတို့လည်း ဝင်းဝါကျောင်းပြီးမှပဲ သက်ပြင်းချရတော့မယ်”

“ဝင်းဝါက စာတော်တာပဲ ဘကြီးရာ။ ပူမနေပါနဲ့။ အောင်မှာပါ။ သူပြောတာတော့ ဒီနှစ် နောက်ဆုံးပဲဆို”

“ကဲ . . . ဝသုန် . . . မင်း ဒီနေ့ ဝင်းဝါအကြောင်းပြောမှာလား။ နွားသွားဆွဲမှာလား”

“ကြီးကြီးပြောလို့ တော်သေးတယ်။ ကျွန်တော် မေ့တော့မလို့။ သွားပြီဗျို့”

“ဟဲ့ . . . တဖန်းရွက်တွေ ချသွားဦးလေ”

“ဪ . . . အင်း . . . မေ့ပြန်တော့မလို့”

“ဦးနှောက်ကိုက . . . ဟွန်း”

ဒေါ်လှမေက မာန်မဲသော်လည်း ဝသုန်သည် အပြုံးမပျက်ပေ။ ပြောင်ချော်ချော်လုပ်နေ သေးသည်။

ပြီးနောက် ပုဆိုးကို စလွယ်သိုင်းကာ လေးငွလေး ခါးချပ်ပြီး အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွား သည်။

“မင်းလည်း ဝသုန်ကို နေရာတကာ လိုက်ပြောမနေနဲ့။ ကောင်လေးက ဖင်ပေါ့တယ်။ အရက်မသောက်၊ ဆေးလိမ်မသောက် ပေးတာပဲယူပြီး ကျွေးတာပဲ စားတယ်။ ဒီခေတ်ထဲ အဲဒီ လိုလူမျိုးကို ရှာကြည့်ဦး။ တွေ့မလားလို့။ မင်းတို့မိန်းမတွေနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်။ ကဲ . . . သွား . . . ဝက်သားချင်သွားလုပ်။ တော်ကြာ အူသွားဦးမယ်။ ငါလည်း ပျိုးဆက်နုတ်လိုက်ဦးမယ်”

ပျိုးခင်းထဲပြန်ဆင်းသွားသော ဦးတင်ဖေသည် စူးရှသော
မျက်စောင်းကြီးကို မတွေ့ လိုက်တော့ချေ။

တဖန်းရွက်အကြမ်းတွေသာ ခူးလာလျှင်တော့ ဆူပစ်ဦးမယ်ဟု
တွေးထားသော်လည်း အညွန့်တွေချည်း ခူးလာသောကြောင့် သက်ပြင်းချ၍ သာ
နေရလေတော့သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ စိမ်းဖန့်ရောင် တဖန်းရွက်များသည် ညို့မှောင်နေသော
ပျိုးခင်းနှင့် အစိမ်းချင်းပြိုင်၍ နေလေတော့သည်။

*

“ဝသုန် . . . ပျိုးလက်တွေ ယူခဲ့ပါဦးဟေ့”

ကောက်စိုက်သမများကြားတွင် ဝသုန်နာမည်ချည်းသာ မိုးမွန်၍
နေလေသည်။ ပျိုးနုတ်မပြီးသေးခင် ကောက်စိုက်စလိုက်သောကြောင့်
ဝသုန်တစ်ယောက် လယ်ထွန်ရ၊ ပျိုးနုတ်ရ၊ ပျိုးထမ်းရနှင့် တစ်ယောက်တည်း။
ဒေါင်ချာစိုင်း၍ နေလေတော့သည်။

“ကဲကဲ . . . နုတ်ပါ၊ နုတ်ပါ။ ဘကြီးပဲ ထမ်းပို့လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟာ . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘကြီး ခါးနာနေတယ်ဆို။ ရပါတယ်ဗျာ။
ပျိုးသာ သက်သောင့်သက်သာ နုတ်ပါ။ ကောက်စိုက်သမ
ဆယ့်ငါးယောက်စာလောက်တော့ ကိုဖိုးအေးက ဖြူတယ်မရှိပါဘူး။
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုဖိုးအေး”

“ဝသုန်တို့တော့ ငါ့ကို အမြီးမြှောက်လိုက်
အီးပေါက်လိုက်လုပ်နေတော့တာပဲ။ ငါကလည်း မြှောက်ပေးရင် ဟိုဒင်းတက်အောင်

ကတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဟေ့ကောင် . . . ရတယ်။ နေဝင်တဲ့အချိန်ထိ နုတ်ပေးဦးမှာ”

ကိုဖိုးအေးအပြောကို ဝသုန်က သွားကလေးဖြကာ တဟဲဟဲ
မျက်နှာချိုသွေးနေပြန်သည်။

ပြီးနောက် ဝါးနက်ဝါးလုံးဖြင့် ပျိုးတစ်ဖက် သံထုံးလျှိုထမ်းကာ
ကန်သင်းပေါ်စွေခနဲ လျှောက်သွားပြန်သည်။

“ဘကြီးတင်ဖေတို့တော့ လူရကံကောင်းတာပဲ။ ဝသုန်က
ပြောလည်းပြော၊ လုပ်လည်းလုပ်ဗျ”

“လုပ်လွန်းလို့ပဲ ခက်နေတာပဲ။ ပင်ပန်းလွန်းလို့
လဲသွားရင်မလွယ်ဘူးကွ”

“မပူပါနဲ့ ဘကြီးရယ် တက်လူပါ။ စားတဲ့ထမင်းလည်း နည်းတာမှတ်လို့။
တစ်ခါစား နို့ဆီ သုံးလုံးချက်ကုန်တယ်”

“ဒါတော့ဟုတ်တယ် မောင်ရေ။ ဟိုနေ့က မင်းကြီးကြီး
ဈေးကမုန့်တီတစ်ပိဿာဝယ် လာတာ ဆားကလေးနဲ့ တို့တို့စားလိုက်တာဖက်ကပ်ပဲ
ကျန်တော့တယ်”

“ဝသုန်ပဲ မဟုတ်ဘူး ဘကြီးရေ။ မုန့်တီတစ်ပိဿာတော့
ကျွန်တော်လည်း ကုန်တယ်ဗျ။ တို့ဟူးနွေး နှစ်ရာဖိုးကို မုန့်တီတစ်ပိဿာနဲ့
မွှေစားတာ ဗိုက်ထဲ ဘယ်နှယ်မှ မရှိဘူး”

“ကောင်းကွာ။ မင်းတို့လို စားမြိန်လိုက်ချင်စမ်းတယ်”

“ဒါနဲ့ ဘကြီး . . . ဝင်းဝါကို မမြင်တာကြာပြီနော်”

“မြို့သူဖြစ်နေပြီလေ။ ကျောင်းတက်တဲ့ အဲဒီ သုံးနှစ်လုံး
အိမ်မှာစည့်သည်ပဲ။ ဝသုန်ရှိ လို့သာပဲ။ နို့မဟုတ်လို့တော့
ငါတို့လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း ပျင်းခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေ လောက်ပြီ”

“ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ပေါ့ဗျ။ ခုဆို ဖုန်းတွေလည်း ဈေးချိုနေပြီပဲ။
ဟိုတစ်လောက မချိုတောင် ဖုန်းဝယ်လိုက်သေးတယ်။ တစ်လုံးမှ နှစ်သောင်း၊
သုံးသောင်း ရှိတော့တာဗျ။ စပါး တစ်ဆယ် မရောင်းရပါဘူး။”

“တော်ပါပြီ မောင်ရယ်။ မဝယ်တော့ပါဘူး။ အလကားနေရင်း
စပါးတစ်ဆယ်လေထဲ ပျောက်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းလှူလိုက်ရင်တောင်
စပါးတစ်ဆယ်ဖိုး ကုသိုလ်ရပါဦးမယ်”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဆိုင်ကယ်တို့၊ ဖုန်းတို့ဆိုတာ
ဘိန်းစားများလိုပဲ တရိပ်ရိပ်ငွေတောင်းနေတာမျိုးဗျ။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က
ဖုန်းနဲ့လားလားမှ မဆိုင်။ တောနဲ့မြို့ ဒါကွာတာပဲဘကြီးရာ။ မြို့မှာဆို ဖုန်းတစ်ကတ်
တစ်ထောင်၊ ထောင့်ငါးရာ ရနေပြီဆိုလားပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလားကွာ။ ဘယ်လောက်ပဲ မြို့နဲ့တောဆိုသော်ငြား
အဲလောက်ကြီးတော့ မကွာလောက်ပါဘူး။”

“ဟာ . . . ဘကြီးကလည်း ကျွန်တော့်အစ်မ မိချိုက
မဟုတ်တာပြောပါ့မလားဗျ။ မိချိုက ရန်ကုန်နဲ့ဒီကို ငါးပိ၊ ငါးခြောက်
ကုန်ကူးနေတာလေ။ လည်လည်း လည်သလား မမေးနဲ့”

“မိချိုပြောရင်တော့ ဟုတ်ရင်ဟုတ်မှာကွ”

“ဖုန်းကလည်း ဝယ်ပြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ။ လယ်ထဲနဲ့ အိမ်
ထမင်းလာပို့မပို့ မေးရုံရှိတာပေါ့”

ဖိုးအေးအပြောကို ဦးတင်ဖေက ဆေးပေါလိပ်ကြီးခဲ၍ ပြုံးနေလေ၏ ။

“ကဲ . . . ဖိုးအေး၊ ကိုတင်ဖေ နေ့နားမတက်ကြသေးဘူးလား။ မကြာခင်
ကောက်စိုက် သမတွေ နားတော့မယ်။ ကောက်စိုက်သမတွေ စားပြီးရင်တော့
လက်ရေဆေးရည်ပဲ ကျန်မယ်။ ကောက်စိုက်သမဆိုတာမျိုးက ဘာကျွေးကျွေး

လောက်တယ်မရှိဘူး”

တဲကပြင်ပေါ် ခါးထောက်ရပ်ပြီး ပြောနေသော ဒေါ်လှမေကို ဦးတင်ဖေက ပျိုးနုတ်ရင်း ခါးဆန့်ကြည့်သည်။ လူကသာ အိုသွားသော်လည်း ထိုခပ်စာစာအသံသည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်တုန်းကလိုပင် ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲပေ။

“ကြီးလှမေ . . . ငယ်က တော်တော်စွာမှာပဲနော် ဘကြီး”

“စွာချက်ကတော့ မပြောနဲ့ စိုးအေးရေ။ သူနဲ့ကြိုက်နေတဲ့ငါ့ကို ဘယ်အပျိုမှ မစရဲဘူး။ လယ်ကွင်းထဲမှာတောင် ပျိုးလတ်မတောင်းရဲလောက်အောင်ပဲ။ မလှမေက တွေ့မရှောင်”

“ယုံတယ်ဗျာ။ ခုတောင် ဒီလောက်အသံစာနိုင်ဦးမှတော့။ ကြီးလှမေကြောင့်ပဲ ဝင်းဝါနား ဘယ်ကာလသားမှ မသိဝံ့ကြတော့ဘူး။ ဝသုန်ကြောင့်လည်း ပါမှာပေါ့ဗျာ”

“ဝသုန်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

ဦးတင်ဖေက ဤသို့စကားထောက်သောအခါ တဟဲဟဲ ရယ်နေသော ဖိုးအေး၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက်ပျက်သွားပြီး အနည်းငယ်စဉ်းစားဟန်ရှိသည်။ ပြီးနောက် အကြံရပုံမျိုးနှင့် . . .

“မောင်တွေ၊ အစ်ကိုတွေရှိတဲ့ မိန်းကလေးနား မကပ်ဝံ့သလိုပေါ့ဗျ”

ဦးတင်ဖေ သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။

“ဝသုန်က အားကိုးရတယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပါကွာ”

“ဘာတွေအားကိုးနေကြသလဲဗျ”

ဝါးပိုးလုံးကြီးထမ်းကာ ဝသုန်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အတော်ပဲ . . . မင်းရောက်လာတာနဲ့။ ကဲ . . . နေ့နားတက်ရအောင်။

ဒီနေ့တော့ ဝက်သားချဉ်ဟင်းလေးနဲ့ နွဲ့ကြစို့ဟေ့”

“ချဉ်ပြီလားဗျ”

“ချဉ်လောက်ပေါ့။ ဒီလောက်ရာသီဥတု ပူတာ။ မချဉ်လည်း အရေးလားကွာ။ မက်လင်ခြောက် ခပ်ထည့်ရုံပေါ့။ ဒါမျိုးတွေ မင်းတို့ကြီးလှမေက အတတ်ဆုံး”

နတ်လက်စ ပျိုးပင်များကို ထုံးဖွဲ့ကာ ပစ်ချလိုက်၏ ။
ထိုပျိုးထုံးလေးသည် ပျိုးခင်းရေပြင် ပါးပါး၌ မလှုပ်မယှက်
ငြိမ်သက်နေလေတော့သည်။

*

“ဟေ့ကောင် ဝသုန် . . . မင်းကို ဇင်မာသန်းက ကြိုက်နေသလား
မသိဘူး”

“မဟုတ်တာ ကိုဖိုးအေးကလည်း။ ဇင်မာသန်းက အောင်သူနဲ့
ကြိုက်နေတာပါဗျ”

“အောင်သူကပဲ ကြိုက်တာပါကွာ။ ဇင်မာသန်းက ပြန်မကြိုက်ပါဘူး။
မင်းကြိုက်ရင် ပြောလေ။ ငါ ပြောပေးမယ်။ ဇင်မာသန်းက မင်းဆိုရင်တော့
ကြိုက်ရင် ကြိုက်မှာ”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အောင်သူထက်တော့ ချောတယ်လေကွာ။ ဟိုကောင့်မျက်နှာက
အချွန်တွေအတက်တွေနဲ့ ငရဲမင်း ရှုံးသလား အောက်မေ့ရတယ်”

“ဟာဗျာ . . . ကိုဖိုးအေးကလည်း”

ရှက်ရှက်နှင့် မြေကြီးကို လက်ညှိုးဖြင့် နှိုက်နေမိရာ ကျင်းဖြစ်၍

နေလေသည်။ နှလုံးသားက အရိုင်းဖြစ်နေသောကြောင့် ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း ပြောလာပြန်တော့လည်း ရင်ခုန်သံက ပေါ့ပါးနေတတ်ပြန်သည်။ သို့သော် ဇင်မာသန်းကို ကြိုက်နေ၍ ရင်ခုန်ခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။

အချစ်အကြောင်းပြော၍ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ အချစ်က ဘယ်လိုအရသာလဲ၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာမျိုးကိုခေါ်တာလဲ ဆိုတာတွေကို မြည်းစမ်းကြည့်ချင်လာသည်။ ကိုဖိုးအေး ထံတွင် ရည်းစားရှိသည်။ မနှင့်မှုန်ဟု ခေါ်၏။ မနှင့်မှုန်နှင့် လူကြီးများမသိအောင် ချိန်းဆိုသည့် အကြောင်းများသည် အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်နယ် နားထဲအရသာရှိလှသည်။ ဗီဒီယိုရုံထဲ ဗီဒီယိုကြည့်ရင်း နေကြာစေ့ အခွံနွှာပေးသည်ဟု ကိုဖိုးအေးက ပြောသောအခါ သူကပဲ နေကြာစေ့ အခွံနွှာကျင့်ရတော့မလို ဖြစ်မိသေးသည်။ ကိုဖိုးအေးက မနှင်းမှုန်ကို ဘယ်လိုပိုးပန်းခဲ့သလဲဆိုသောနည်းကို သိချင်၍ ကိုဖိုးအေး၏ ပုဆိုးစဆွဲလိုက်ခဲ့သည်မှာလည်း ရံဖန်ရံခါ ဖဲဝိုင်းရောက်ရသည့်အဆင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒါကို ကြီးလှမေ မသိ၍ သာ သူ အထောင်းသက်သာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုဖိုးအေးလိုပဲ နှုတ်အရသာခံချင်လှသည်။ သို့သော် ရပ်ကွက်ထဲ၌ အပျိုတွေအားလုံးကို ခြုံငုံကြည့်သော် သူ့မျက်စိထဲ တစ်ယောက်မျှ မလှချေ။

“မနှင်းမှုန်က လမ်းလျှောက်တာလေးက အစ လှတာ။ ပါးကလေးကို ရဲလို့။ သူ တစ်ချက် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်ရင် အသက်တစ်ရက် တိုသွားသလား မှတ်ရတယ်။ ဇာတ်ပွဲက တီးကတဲ့ လကွင်းကြီးထက်သာတယ် မောင်ရေ။ ရင်ခုန်သံကို ဆူညံလို့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက မောင်းလောက်တော့ သနားတယ်ပဲ။ သူ တစ်ချက်ပြီးပြခဲ့ရင်များ ထမင်း နှစ်ရက်မစားရတောင် နေသာတယ်”

ကိုဖိုးအေး ပြောသမျှသည် နားထောင်၍ ကောင်းသည်။

မနှင်းမှုန်နှင့်ဆုံတိုင်း မနှင်းမှုန်ကို သေချာကြည့်မိသည်။ မနှင်းမှုန်သည် သူ့မျက်စိထဲ နည်းနည်းမျှ မလှချေ။ မရှိသောမျက်ခုံးမွေးကို ခဲဖြင့် ဆွဲထားသည်။ ပါးရိုးချိုင့်သည်။ မျက်လုံးအရောင်သည် တောက်ပမှု မရှိချေ။ နှာခေါင်း ပြားသည်။ ကိုဖိုးအေးက

ဘာမျက်လုံးနှင့် ကြည့်ပြီး စက်စက်ယိုအောင်လှတယ် ထင်နေမှန်း မသိချေ။

ထူးတော့ ထူးဆန်းနေ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲလည်း
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှတယ်ဟု ကိုဖိုးအေးလို မြင်ချင်သည်။ သို့သော်
ခဲယဉ်းလှ၏။ ဇင်မာသန်းကိုလည်း လှတယ်ဟု မမြင်ချေ။ ဇင်မာသန်းနှင့် မဖြစ်မနေ
စကားပြောရသည့်အချိန်တိုင်းလည်း စိတ်ညစ်သည်။ ဇင်မာသန်းကသာ သူက
ကြိုက်နေပါတယ်ဟု အထင်လွဲသွားရင် ခက်ရချည့်ရဲ့။ သူ ဇင်မာသန်းကို
မကြိုက်ချေ။ ဇင်မာသန်းနှင့်လည်း ရည်းစား မဖြစ်လိုပေ။

“အပျိုပါးကို ခွင့်မပြုဘဲ ခိုးနမ်းရတာ လောက် အရသာ ရှိတာမရှိဘူး
ဟေ့ကောင်”

ကိုဖိုးအေးက အာချောင်လျှင် သူစိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ သူ ဇင်မာသန်း၏
ပါးပြင်ကို ရင်မခုန်ပေ။ စိတ်ကူးဖြင့် ပစ်မှားကြည့်မိသည်ကိုပင် စိတ်ပျက်လှ၏။
ပြီးနောက် ရည်းစားထားခြင်းကို ကြီးလှမေကြိုက်မည် မဟုတ်ချေ။ ကြီးလှမေက
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် သဘောကျသူမျိုး မဟုတ်။

“ဖိုးအေးနဲ့ တွဲပြီး ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်မလာနဲ့နော် ဝသုန်။
အတတ်ကောင်းတွေ သင်မနေနဲ့”

ကြီးလှမေက ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ သူ မသိပေ။ သို့သော် သူသိသော
ကိုဖိုးအေးက ကြီးလှမေ ပြောသလောက်ကြီး မဆိုးမှန်းသိသည်။ ကိုဖိုးအေးက
သဘောကောင်းသောလူဟု သူ သိထားသည်။ ရံဖန်ရံခါ
မိုက်ဖော်ညှိတတ်တာကလွဲလို့ပေါ့။ ခုလည်း သူ့ကို ဇင်မာသန်းနှင့်
လှော်နေပြန်ပြီဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်သာအီတီတီဆိုလျှင် မကြာခင်
ရည်းစားရတော့မည့်အခြေအနေ။

“ဟာဗျာ လုပ်မနေနဲ့။ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ နောက်ကျလို့ ကောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး။ နောက်မှ လွတ်တဲ့ငါးကြီးကြီးနေဦးမယ်။ ဟိုကောင် အောင်သူက

ဇင်မာသန်းတို့ လယ်ထဲချောင်းပေါက် မတတ် သွားနေတာ။ နွဲ့ဖန်များရင်
ငုတ်တိုင်လည်း ခံနိုင်ရိုးရှိပါ့မလား”

ကိုဖိုးအေးစကားအရ သူကပဲ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဇင်မာသန်းကို
ပြေးကြိုက်ရတော့မလိုလို။ သူ့စိတ်ကလည်း ဇင်မာသန်းကို မကြိုက်သော်လည်း
ရည်းစားတော့ ထားဖူးချင်သား။ ဒီအရွယ်ပဲ ရောက်နေပြီ ရည်းစားမရှိတဲ့အတွက်
လူစင်ပဲ မမီသလို ဘာလိုလို။

“စဉ်းစားမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်။ ကဲ . . . ပြော . . . ဇင်မာသန်းက
ခြေကျိုးလက်ကျိုးလား”

“ကျိုးတော့ မကျိုးဘူးလေဗျာ”

“မကျိုးတော့ ကြိုက်ပေါ့ကွ။ အစကတော့ ဒီလိုပါပဲကွာ။
နောက်တော့လည်း တစ်နေ့မမြင်ရ မနေနိုင်တို့ ဘာတို့ ဖြစ်ကုန်ရော။ မယုံရင်
မင်းကြိုက်ကြည့်”

နွဲ့ဖန်များတော့လည်း ယိုင်ချင်လာသည်။

“ကဲပြော . . . ဟေ့ကောင် . . . မနက်ဖြန် ဇင်မာသန်းက ငါတို့လယ်ထဲ
ကောက်စိုက်ဝင်မှာ။ အဲတော့ . . . ဘုရားလည်းဖူး လိပ်ဥလည်းတူးလို့ရတာ ပေါ့ကွာ။
မင်း ဝင်လို့ကောင်း အောင် ငါ စကားကြောင်းထားမယ်”

“ဟာ . . . ကိုဖိုးအေး အများကြီး မပြောထားနဲ့နော်။ ကျွန်တော်
ရှက်တယ်ဗျ”

“ခက်ရပြန်ရောကွာ။ အစကတော့ ဒီလိုပဲ ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်း
ဖြစ်တာပေါ့ကွ။ နောက်တော့ လည်း ရိုးသွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းကိုက အရသာကွ။ မင်း မယုံရင်စမ်းကြည့်”

အရသာတဲ့လား။ ပျော်သလိုတော့ ရှိလာသည်။

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ မနက်ဖြန်လည်း မင်းငါ့လယ်ထဲ ပျိုးနုတ်လာရဦးမှာပဲ။

အပျိုကြိုက် လောက်အောင်သာနေ ဟောကောင်။ မင်းကို ဇင်မာသန်း
သေချာပေါက်ကြိုက်လာလိမ့်မယ်”

ကျေနပ်သလိုလိုဖြစ်မိသည်။

ကိုဖိုးအေး၏ တဲမှပြန်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဇင်မာသန်း၏
မျက်နှာသာ ကြီးစိုး၍ နေလေသည်။ မှန်တာပြောရလျှင် သူ ဇင်မာသန်းကို
သေသေချာချာ မကြည့်ဖူးချေ။ ပါးက ဘယ်လိုပုံလဲ၊ မျက်ခုံးရော ကောင်းသလား၊
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကရော ဘာပုံစံဖြစ်နေသလဲ။ သူ စေ့စေ့တွေးကြည့်သောအခါ
ရေးရေးပေါ်လာသည်။ သို့သော် တိကျသော မျက်နှာပုံစံကိုမူ စိတ်ကူးထဲ ပုံဆွဲကြည့်၍
မရချေ။

ဇင်မာသန်း၏ ပုံကို တစ်ထစ်ချင်း ပြန်စဉ်းစားတော့လည်း
သိပ်မဆိုးလှဘူးဟု ထင်သည်။ ဆံပင်ရှည်ပြီး စကားပြော ညင်သာသည်ဆိုတာတော့
သူ ကောင်းစွာသိ၏ ။

“အွတ် . . . အွတ် . . . အွတ်”

ဓာတ်မီးတိုင်က ဖြာခနဲ ထိုးမိသောအခါ အစိတ်သားခန့်ရှိသော
ဖားဝါကြီးသည် သူ့ရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဖားဝါကြီး၏
ဆွဲဆောင်မှုက ဇင်မာသန်းထက် သာသွားသည်။ ဤသို့လို
စားဖားကြီးတွေ့တော့လည်း သူ့လက်က မနေနိုင်ပြန်ပါ။ ထို့ကြောင့် နီးရာ
ဝါးလုံးကောက်ဆွဲပြီး အွတ်ခနဲနေအောင် ရိုက်လိုက်မိသည်။ ဖားသည် ပေါင်ကလေး
ကားပြီး တဆတ် ဆတ်တုန်ယင်ကာ ဇီဝိန်ချုပ်သွား၏ ။

ထိုဖားကို ပုဆိုးခါးပုံထဲ ကောက်ထည့်သည်။

ဖားကို ဆက်ရိုက်ချင်သေးသည်။ ဒီတစ်ကောင်လောက်နှင့်တော့
ဟင်းတစ်နှပ်မဖြစ်နိုင်ချေ။

“အွတ် . . . အွတ်”

ဖားသည် ဘယ်နှနှစ်သက်တမ်းရှိနေမှန်း မသိချေ။ အော်သံပင် သိပ်မစည်ဝေချင်တော့။

ဒုတိယအချက်ရှိက်ပြန်သည်။ ပုဆိုးခါးပုံထဲ၌ ဖား နှစ်ကောင်။

နောက်တစ်ချက်ရှိက်ပြန်သည်။ တစ်ချက်ရှိက် တစ်ကောင်မိသည်။ ဓာတ်မီးထိုးလိုက်သော အခါ မီးရောင်စူးစူးကြောင့် တိရစ္ဆာန်သည် ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးဖို့မလွယ်ကူခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မိုးကြီးတော့မည်ထင်ပါရဲ့။ ကျင်းအောင်းနေသော နှစ်ချို့ဖားများ ထွက်လာပြီဖြစ်သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ သူတို့လယ်က ကောက်စိုက်ပြီးချိန်မို့။

ကောက်ပင်က ရွံ့ထဲ စွဲနေလောက်ပြီဖြစ်၍ မိုးဘယ်လောက်ကြီးကြီး မမှုတော့ချေ။ ကိုဖိုးအေးကိုတော့ စိုးရိမ်မိသည်။ လယ်ရေတွေဖောက်ချထားဖို့ သတိသွားပေးရမလား ဟု တွေးမိပြန်သည်။ သို့သော် ယခုချိန်လောက်ဆို ကိုဖိုးအေးလည်း ဖားရှိက်ဆင်းနေလောက်ပြီဟု တွက်ဆမိပြန်သည်။

တအွတ်အွတ်နှင့် ဖားအော်သံကြားလျှင် လယ်သမားများမနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖားရှိက်ထွက် ကြသည်။ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ကြတော့ပေ။ ဖားရှိက်အပြီး အာရုဏ်တက်ပြီဖြစ်၏ ။ မိုးကြီးမှာ စိုး၍ က တစ်ကြောင်း၊ ကောက်စိုက်သမများ ဆက်လျက်သား စိုက်ပျိုးရရေးကတစ်ကြောင်း၊ ကောက်စိုက်နိုင်ရာ အဆင်သင့်ဖြစ်ရေး ဝီရိယစိုက်ကာ ထွန်ယက်ကြရသည်။ ကောက်စိုက်ရက် ထိုခဏ၌ လယ်သမားတို့အပင်ပန်းကြီး ပင်ပန်းကြရသည်။

ပျိုးနုတ်၊ လယ်ထွန်လုပ်ပြီး နေ့၊ ည အားရတဲ့အချိန်ဆို၍ မရှိ။ မြက်ကြမ်းတွေ ဆင်းမလာ နိုင်ရန် လယ်ကန်သင်းကို ပေါက်ပြားနှင့် ခုတ်ခွာရသည်က တစ်လုပ်။ ဂရုစိုက်လေ စပါးအထွက် တိုးလေမို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရသည်။ ပင်ပန်းလျှင်လည်း ပင်ပန်းတယ်ဟု မမှတ်ယူဘဲ ထန်းလျက်ကိုသာ

အာသာပြေဝါးပြီး ချွေးသုတ်လုပ်ကြရသည်။

“အွတ် . . . အွတ် . . . အွတ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖားအိုကြီးအော်သံကို ကြားရပြန်သည်။

ပုဆိုးခါးပုံထဲလည်း ဖားတွေ ပြည့်နေ၏။ ဓာတ်မီးထဲထည့်ထားတာ ကြာပြီဖြစ်သော မျောက်စိမ်းဓာတ်ခဲအားသည်လည်း လင်းလိုက် မှောင်လိုက်ဖြင့် အချက်ပြနေသည်။ ညဆိုသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွင် တိရစ္ဆာန်တို့ မင်းမူလေ့ရှိသောကြောင့် အလင်းရောင်မပါပါက ဒုက္ခလှလှတွေ့သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် တအွတ်အွတ် စိန်ခေါ်နေသော ဖားအော်သံကို လျစ်လျူရှုကာ ထွက်လာရတော့၏။

လျှပ်ရောင်သည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မိုးခြိမ်းသံ တော့ မကြားရချေ။ တိုက်လေသည် ထုံခနဲ အေးသွားသည်။

ထိုလေထဲတွင် မိုးရနံ့ကို သူ ရှူရှိုက်မိ၏။ မကြာခင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ထောင်ထားသောခရာကို မဖော်တော့ဘဲ တဲသို့သာ ပြန်လာဖြစ်၏။

တဲရောက်သောအခါ ပုဆိုးခါးပုံကို ဖြေချသည်။ ဖားကြီးများထွက်လာ၏။ စုစုပေါင်း ဆယ်ကောင်။ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိလိုက်သောအခါ လင်းထိန်သွားသည်။

ပုဆိုးကို လုံးထွေးကာ ထောင့်ကို ပစ်လိုက်ပြီး ဖားသားရေဆုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဗိုက်ဖောက်ကာ ဆားနယ်၏။ ဆားနယ်ပြီးသောအခါ မီးဖိုသည်။ ဝါးကို ထက်ခြမ်းခွဲကာ ဝါးညှပ် လုပ်သည်။ ပြီးနောက် သားရေဆုတ်ထားသော ဖားတို့ကို အကွေးလိုက် ဝါးညှပ်ပေါ်တန်းစီတင်၏။ ပြီးနောက် မီးခဲရဲရဲတွင် ကင်သည်။ ဘကြီး သိပ်ကြိုက်သည့် အစားအစာဖြစ်သည်။

ဖားကင်ဆိုပါက ရေနွေးကြမ်းလေး၊ ထမင်းပူပူလေးဖြင့် မြဲမြဲဝါး၍
မပြီးနိုင်တော့။

လယ်ပြီးပြီဖြစ်၍ ဘကြီးသည် တဲ၌ မအိပ်တော့ဘဲ ရွာထဲမှနေအိမ်သို့
ပြောင်းအိပ်သည်။ ဘကြီးက အသက်ကြီးပြီမို့ မိုးလုံလေလုံနှင့်နေဖို့သင့်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဝေါ . . . ဝေါ”

လေသည် ပြင်းထန်လာ၏ ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့လိုက်သောလေသည်
တဲလေးပင် လှုပ်လှုပ်သွားသည်။ ကြမ်းကြားမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ
နွားနီကြီးသည် လှုပ်ရွ လှုပ်ရွ ဖြစ်လာ၏ ။

နွားများကို ဖြုတ်ကိုက်မှာစိုး၍ ဖိုထားသော မီးဖိုသည်လည်း
ငြိမ်းစပြုနေသည်။ သူလည်း ဆင်း၍ မဖိုချင်တော့ပါ။ မိုးက
သူ့ချည်းသက်သက်မဟုတ်။ လေပါ ခေါ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ဖားကို
ဂရုတစိုက် ကင်ပြီး မီးငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။

“ဝေါ . . . ဝေါ”

မိုးသံသည် ညာသံပေး၍ ဝင်လာသည်။

“အူဝဲ . . . အူဝဲ”

မိုးသံနှင့်အတူ နှောနေသော ကလေးငိုသံကို ကြားရပြန်၏ ။ ထိုအခါ
စောင်ကို ခေါင်းမီးခြုံ သည်။ ခြင်ထောင်ကို ချလိုက်သည်။ အိပ်မှဖြစ်လိမ့်မည်။
မဟုတ်ပါက ဒီကလေးငိုသံက သူ့ကို နှောက်ယှက်ပေလိမ့်မည်။

“အူဝဲ . . . အူဝဲ”

သနားလည်း သနားပါသည်။ ခုချိန်ထိ ဒီဗိုက်ကြီးသည်
မကျွတ်နိုင်သေးချေ။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က ကိုဖိုးအေးတို့လယ်ပိုင်ရှင်အဟောင်းက

ရေနုတ်မြောင်း၌ ပိုးထိပြီး သေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က အမျိုးသမီးသည်
ကိုယ်ဝန်ခုနစ်လနှင့် ဖြစ်သည်။ မိန်းမသေ၍ ယောကျားဖြစ်သူသည် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး
ထိုလယ်ကို ကိုဖိုးအေးတို့ထံ ရောင်းကာ ဘုန်းကြီးဝတ်သွားသည်။

မိုးသည်းညတိုင်းတွင် ကလေးငိုသံတစ်သံနှင့် ကလေးချောသံကို
ကြားရတတ်သည်။ ကရုဏာသက်မိသလို ချောက်ချားမိပြန်သည်။ ထိုအသံကို သူ
တစ်ယောက်တည်း ကြားရသည် မဟုတ်ပေ။ ကိုဖိုးအေးလည်း ကြားဖူးသည်ဟု
ဆိုသည်။ အခြားလူကို ပြောလျှင် ကြောက်ကြမည် စိုး၍ ရေငုံနှုတ်ပိတ်သာ နေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဝေါ”

မိုးသံသည် ပို၍ ဆူညံလာ၏ ။

ခြင်ထောင်ထဲမှ လူးလဲထကာ တဲကပြင်ပေါ် ထွက်ရပ်ပြီး
ကိုဖိုးအေးတဲကို လှမ်းကြည့်၏ ။

ကလေးငိုသံလည်း စစ်ခနဲတိတ်သွားသလို၊ ဓာတ်မီးရောင်ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။

ကိုဖိုးအေးသည် ဖားရိုက်ကောင်းဆဲဖြစ်မည်။ ဓာတ်မီးရောင်ကို
တွေ့နေရ၏ ။

အာရုဏ်လာသည်ထိ ရိုက်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ သူလည်း သတိနှင့်
အိပ်ရပေမည်။

ကိုဖိုးအေးလယ် ကောက်စိုက်ရက်မဟုတ်ပါလား။ တတ်နိုင်သလောက်
ဝိုင်းကူရမည်ဖြစ်၏ ။

“ဝေါ . . . ဝေါ”

မိုးက ထင်တာထက်ပိုပြီး သည်းလာသည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို လယ်ရေတွေ လျှံသွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးကြီးဝယ်ပေးထားသော ဓာတ်ခဲအသစ်ကို လဲကာ မိုးကာလေးခြုံကာ ပေါက်ပြားထမ်းပြီး ထွက်လာသည်။ လယ်ရေတွေ ဖောက်ချမှ ဖြစ်မည်။

လယ်ကန်သင်းရိုးကို ပေါက်ပြားဖြင့် ခုတ်သည်။ ဤတွင် မြင့်သော ကွင်းမှ ရေများ နိမ့်သောကွင်းမှတစ်ဆင့် ရေမြောင်းကြီးထဲ စီးဝင်သွားကြကုန်သည်။ သူ ခေါင်းပြားအောင် အိပ်လို့ရပြီဖြစ်သည်။ ဇင်မာသန်းအကြောင်းကို အိပ်ရာထဲ လူးလဲပြီး စိတ်ကူးယဉ်ရပေမည်။ မနက်ဖြန် ဘောက်အဖွဲ့ကောက်စိုက်သင်းထဲ ဇင်မာသန်း ပါလာမှာလား။

*